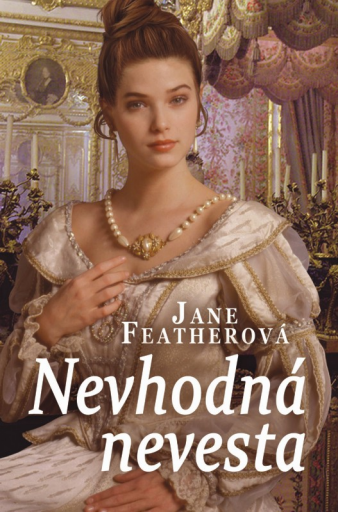

A woman with her hair in a high bun, wearing a white, off-the-shoulder dress with gold trim and a pearl necklace, stands in a richly decorated room. The room features ornate gold wall decorations, a large floral-patterned curtain, and a chandelier. The woman is looking directly at the camera with a slight smile.

JANE
FEATHEROVÁ

*Nevhodná
nevesta*

JANE FEATHEROVÁ

Nevhodná nevesta

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Jane Feather: An Unsuitable Bride,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pocket Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2012,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1826-5

PROLÓG

Január 1763

„NEROZUMIEM TOMU.“ Alexandra Douglasová hľadela na dva predmety, ktoré advokát Forsett položil pred ňu na stôl. „To je naše dedičstvo?“ Dotkla sa veľkého zlatého pečatného prsteňa a diamantového privesku od hodínok a nechápavo naňho uprela zmätené sivé oči. „Po otcovej smrti sme mali so Sylviou dostať po desaťtisíc libier. Povedal mi to on sám.“

Advokát zdvihol bradu a zahľadel sa do knihy záznamov na stole. Potom si odkašľal. „Slečna Douglasová, okolnosti sa zmenili, odkedy sa sir Arthur rozviedol s vašou matkou.“

„To si uvedomujem, pane,“ odvetila trochu trpkou Alexandrou. „Keď moja matka naposledy utiekla, poslali ma do Seminára svätej Kataríny a Sylviu k našej starej pestúnke. Boli to celkom iné podmienky ako náš predchádzajúci život v Combe Abbey. Nemali sme žiadne ilúzie, pane.“

Advokát súciteľne pozrel na dievčinu. „Je tu ešte jedna okolnosť, čo zmenila vašu situáciu, slečna Douglasová, ale asi tomu celkom nerozumiете.“ Znovu si odkašľal. „Zmenilo sa aj vaše právne postavenie.“

Alexandra znepokojneta. „Právne postavenie?“ zopakovala.

Advokát vzdychol. Aby parom vzal tú robotu! Neraz zdôrazňoval svojmu klientovi, že dlhuje svojim dcéram vysvetlenie, čo pre ne znamená jeho rozvod, ale sir Arthur Douglas zakaždým len mávol rukou. „Aj na to raz príde.“ Advokát vycítil, že sirovi Arthurovi sa do toho nechce. Teraz ho videl pred sebou, akoby sedel pred ním a neležal mŕtvy v ro-

dinnej hrobke. Sir Arthur si netrúfal informovať svoje dcéry o nezávideniahodnej situácii ani o svojom sebecke, čo ho do nej priviedlo. A všetku špinavú prácu má teraz zaňho odvieť on!

„Váš otec podal žiadosť o rozvod s vašou matkou *vinculo matrimonii*,” začal.

„Čo to znamená?” prerušila ho mladá žena, skôr ako stihol pokračovať.

„Znamená to, madam, že manželstvo bolo anulované a zrušené, buď z dôvodu nevhodného pokrvného príbuzenstva, duševnej choroby alebo...” Odmlčal sa a trochu očervenel. „Alebo preto, že bolo nenaplnené. V takom prípade sa koná, akoby manželstvo nebolo nikdy uzavreté, a všetky deti z tohto zväzku sa považujú za nezákonné. Váš otec vyhlásil vašu matku za duševne chorú v jej neprítomnosti.”

Alexandra začínala chápať, kam advokát mieri, a do hruď sa jej zabodla bolesť ostrá ako nôž. „Takže Sylvia a ja sme pankharti, pane? To mi chcete povedať?”

Advokát ešte väčšmi očervenel a odkašľal si do dlane. „Inými slovami, áno, madam. A nezákonné deti nemôžu dediť nič z otcovho majetku bez osobitných opatrení.”

Mladá žena zbledla, ale hlas mala pevný, keď sa naňho sústredene zahľadela. „Mám teda predpokladať, že také opatrenie sa neurobilo?”

„Váš otec mal v úmysle urobiť ho, ale smrť si ho našla náhle, skôr ako stihol niečo zariadiť. Jednako...” Advokát otvoril škatuľu na malom stolíku za svojím kreslom. „Sir Stephen Douglas, dedič vášho otca, súhlasil, že vám a vašej sestre zanechá každej po päťdesiat libier, aby ste mali niečo v rukách, kým si nenájdete nejakú prácu.” Posunul Alexandre po stole šek z banky.

S odporom naň pozrela. „Bratanec Stephen? A to považuje za spravodlivé?”

Advokát bol očividne v rozpakoch. „Povedal som sirovi Stephenovi o posledných zámeroch vášho otca aj o tom, že

mal v úmysle každej z vás vyplatíť po desaťtisíc libier. Žiaľ, sir Stephen na to nemal rovnaký názor.“

„Pravdaže nie,“ trpkó sa usmiala. So vzdialeným bratancom sa nikdy nestretla, ale otec preňho nikdy nemal dobré slovo. Alexandra sa nazdávala, že otec sa tak hŕnul do druhého manželstva preto, aby splodil mužského potomka a vydedil sira Stephena.

Poskladala šek a zastrčila si ho hlboko do vrečka na mušelinovej sukni. Nasledoval pečatný prsteň a privesok. Potom vstala. „Ďakujem, že ste mi venovali čas, pán Forsett, už vás viac nebudem zdržiavať.“

Aj právnik vstal a rozpačito zašomral: „Uvažovali ste už o svojich ďalších krokoch, madam? Musíte si nájsť vhodné zamestnanie. Možno by vás v seminári prijali ako učiteľku, alebo by ste sa mohli zamestnať v nejakej váženej rodine ako vychovávateľka. Máte slušné vzdelanie.“

„Bezpochyby to mal v úmysle môj otec, keď ma poslal do seminára,“ riekla, prepaľujúc ho pohľadom. „Budem musieť zarobiť dosť, aby som sa postarala aj o sestru, nielen o seba.“

„Môžem sa znovu opýtať sira Stephena, madam, ale...“

„Netreba,“ prerušila ho. „Nebudem bratanca žiadať o omrvinky zo stola. Želám vám pekný deň.“

Keď sa za ňou zatvorili dvere, právnik pokrútil hlavou a utrel si spotené čelo do veľkej plátennej vreckovky. Potom sa zviesol naspäť do kresla.

Alexandra vyšla na ulicu. V Londýne vládlo studené veterné počasie. Chancery Lane bola plná povozov, železné kolesá rozstrekovali vodu z mlák na všetky strany. Na chvíľu zastala v pomykove, kam sa pobrať. V ústrety neútešnej budúcnosti? Vychovali ju v domnienke, že jej svet sa nikdy nezmení, že bude kráčať po vyšliapanom chodníčku ako ostatné mladé ženy s rovnakým spoločenským postavením ako ona. Ani rozvod rodičov a ostatné okolnosti v nej nevyvolali strach, čo bude ďalej. Šťastne si užívala v Seminári svätej Kataríny v blízkosti sestry, o ktorú sa starala ich bývalá opat-

rovateľka, a trpezlivo čakala, kedy sa brána do života otvorí dokorán.

Namiesto toho sa pred ňou neľútostne zabuchla.

1

September 1763

CTIHODNÝ PÁN PEREGRINE SULLIVAN pritiahol koňovi opraty na hrebeni útesu v Dorsetshire a uprel zrak na pokojnú hladinu Lulworthskej zátoky. Morské vlny sa prevažovali cez skalu pripomínajúcu konskú podkovu, bielo spenené zaplavovali jaskyňu a potom už len mierne sčerené sa pomaly valili k brehu.

Perry južné pobrežie nepoznal, väčšinu detstva strávil v nehostinnej divočine Northumberlandu so strmými horskými zrázmi a šírymi mokradami, ale vždy ho to naplňalo pokojom. Nekonečná vodná pláň, trblietajúca sa v slnečných lúčoch neskorého leta, chumáče ostrej trávy na vrcholoch brál, vzduch nasiaknutý vôňou klinčiekov rozdrvených konskými kopytami. Bol to tichý kút sveta, kam sa rád utiekal.

Unavený kôň zdvihol hlavu a zaerdžal. Perry sa nahol a pohladkal ho po šiji. „Už sme takmer na mieste, Sam.“ Popchol zviera ostrohami. Z Londýna sem bolo ďaleko, dokopy tri dni cesty. Ctihodný pán Peregrine nemal peňazí nazvyš a rozhodol sa, že nepocestuje dostavníkom. Nechcel cestou ani meniť kone a nechať Sama v neznámej stajni, a tak putovali pomaly, krok za krokom, aby to zviera zvládlo. Teraz boli necelé dve míle od cieľa, teda od Combe Abbey.

Sivá kamenná budova stála na malej vyvýšenine, takže ju z cesty hadiacej sa pomedzi útesy nad Solentom bolo dobre vidieť. Impozantná stavba mala niekoľko oblúkových okien, od ktorých sa odrážali lúče zapadajúceho slnka. Trávniky boli pokosené a upravené, rad vysokých borovíc slúžil ako vetrolam a zároveň hranica pozemku.

Perryho zaplavilo vzrušenie. V tej pôsobivej budove bo-

la knižnica a v tej knižnici všakové poklady. Niektoré známe, napríklad *Dekameron*, ktorý už dôverne poznal, ale určite skrývala aj mnohé ďalšie, rovnako vzácne. Jeho najlepší priateľ Marcus Crofton ho ubezpečil, že v knižnici môže stráviť toľko času, koľko len chce. Majiteľ sir Stephen Douglas mu dovolil prezeráť si, čo len chce.

Peregrine obrátil koňa k otvorenej bráne, v ktorej stál urastený strážnik. „Dower House je hneď za prvou zákrutou na príjazdovej ceste, pane,“ odpovedal Peregrinovi na nevyslovenú otázku. „Už vás čakajú. Pán Crofton mi kázal vyzeráť vás tu.“

„Ďakujem.“ Peregrine prikývol a s úsmevom vykročil ďalej. Už sa tešil na starého priateľa, a nielen preto, že bude mať príležitosť pohrabať sa v jeho knižnici. Odkedy sa jeho dvojča Sebastian oženil so slečnou Serenou a vybrali sa na dlhú svadobnú cestu do Európy, Peregrine si musel priznať, že dom na Stratton Street, o ktorý sa delil s bratom, je preňho priveľký. Bol prekvapený, ako osamelo sa v ňom cíti. Vždy si myslel, že si vystačí aj sám, nepotrebuje spoločnosť, uspokojí sa s knihami. No ako sa zdalo, poriadne sa mylil.

Popohнал Sama do klusu, keď sa pred ním zjavil Dower House. Bola to pekná budova so slamenou strechou v štýle kráľovnej Anny, nie taká veľkolepá ako Abbey, ale prívetivá. Z kuchynského komína stúpал dym, okná na oboch podlažiach boli pootvárané, aby dnu prúdil čerstvý podvečerný vzduch. Perry zoskočil z koňa pred bránou a potiahol šnúрку na zvončeku. V dome začul pohyb, dvere sa takmer hneď nato otvorili a zjavil sa v nich bielovlasý lokaj. Uklonil sa a zašomral: „Predpokladám, že ste ctihodný pán Peregrine.“

„Predpokladáte správne,“ odvetil Peregrine, usmial sa a stiahol si rukavice.

„Perry, si to ty?“ ozval sa veselý hlas z haly s dubovou podlahou. Za lokajom zastal mladý muž asi v rovnakom veku ako Peregrine. „Vitaj, drahý priateľu.“ Vystrel ruku na privítanie.

Perry ju pevne stisol. Poznal Marcusa Croftona ešte zo školských čias. No kým Perryho chránil starší brat Jasper a okrem toho mal verného spoločníka, svoje dvojča Sebastian, Marcus sa ocitol v nebezpečných vodách Westminsteru celkom sám a záviselo len od neho, či bude plávať, alebo sa utopí. Bratia z Blackwateru sa navzájom podporovali, ale Peregrine s Marcusom sa rýchlo spriatelili, keď zistili, že obaja zahoreli láskou k vede. Láskou, ktorej menej akademicky zmýšľajúci Sebastian nerozumel a po niekoľkých pokusoch sa vzdal.

„Čakám ťa už dva dni. Šiel si na koni?“ opýtal sa Marcus a pozrel Perrymu ponad plece, kde trpezlivo postával jeho kôň.

„Šiel som pomaly,“ vysvetlil mu Perry. „Kde ustajním Sama?“

„Ach, v Abbey,“ odvetil Marcus. „Moja matka nechcela zbytočne utrácať a otvoriť naše stajne v Doweri a sir Stephen sa ponúkol, že môžeme využívať pohostinnosť Abbey, kedykoľvek budeme potrebovať. Za nemalý poplatok, pravdaže,“ dodal cynicky, ako si Peregrine stihol všimnúť.

„Matka tam má svoju bričku,“ pokračoval Marcus. „No okrem niekoľkých príležitostí, keď sem prídem na nejakú poľovačku, veľmi nevyužívame jeho štedrosť.“ V hlase mu znovu zaznel ironický podtón. „Stajne používajú aj naše návštevy. Baker vezme koňa a postará sa oňho, je tak?“

„Pravdaže, pane.“ Sluha zmizol kdesi za domom.

„Pod' ďalej,“ vyzval Marcus priateľa. „Určite zomieraš od smädu po takej dlhej ceste.“ Voviedol ho do štvorcového salóna, kde vládla rodinná pohoda a vo vzduchu sa vznášala vôňa ruží vo veľkých vázach umiestnených, kde sa dalo. „Musíš ospravedlniť moju matku, Perry. Ctihodná vdova lady Douglasová je chorá a väčšinu dňa trávi vo svojom budoári. Teraz odpočíva pred večerou.“ Nalial do dvoch pohárov červené víno a jeden podal hosťovi. „Uvidíš ju, samozrejme, na večeri.“

Peregrine zdvihol pohár na prípitok a poďakoval sa. „Dúfam, že ctihodná vdova nebude považovať moju návštevu za nevhodnú.“

„Preboha, ani trochu, priateľu. Moja matka má veľmi rada návštevy. Len sa nerada ukazuje. Roddy Baker a jeho žena, neoceniteľná pani Bakerová, vedú domácnosť a matka sa nemusí o nič starať, tak sa dejú zázraky.“ Marcus sa zachichotal, asi nepovažoval tento neúctivý opis vlastnej matky za urážlivý.

Peregrine sa chápavo uškrnul. Jeho matka bola tiež chorľavá hypochonderka, dobre vedel, o čom je reč. „Som veľmi vďačný ctihodnej vdove za pohostinnosť. Priznám sa, že sa už neviem dočkať, kedy uvidím knižnicu. Tvoj nevlastný otec patrila k známym zberateľom antikvárných kníh. A pred ním sa tým zaoberal jeho otec,“ dodal a modré oči mu nadšene zasvietili. Osud ho konečne priviedol tam, kam sa túžil dostať, k hľadanému predmetu jeho záujmu.

Marcus sa znovu zasmial. Dobre poznal priateľovu vášeň, hoci sám nevedel nájsť dosť nadšenia pre niečo iné ako pre vedu. „Pochybujem, že pod Stephenovou kontrolou sa knižnica rozšírila. Sir Stephen Douglas pravdepodobne nemá také záujmy ako jeho dvaja predkovia. Neboj sa, tú zbierku uvidíš čo najskôr. Navečerať sa môžeme v tichosti aj doma. Mal by som ťa upozorniť, že treba dodržiavať čas ako na vidieku, potom si pôjdeme do Abbey zahrať karty. Sir Stephen má hore kartárske stoly, hrá so svojimi hosťami alebo s príslušníkmi miestnej šľachty.“ Marcus pokrútil hlavou. „Takže ťa dopredu upozorňujem, priateľu, ak nepôjde o whist, tak potom o tvrdšiu hru. A sir Stephen hrá o vysoké sumy.“

Peregrine netúžil hrať o vysoké sumy, ale prispôbil sa, keď bolo treba, a tak len pokrčil plecami. „Najradšej by som si čo najskôr prezrel všetky diely *Dekameronu*.“

„V knižnici ťa nebude nikto vyrušovať, hoci budeš musieť vychádzať s knihovníčkou.“

„Vari tam je aj knihovníčka?“ spýtal sa Perry, prekvapený,

že muž, ktorého nezaujímajú knihy, zamestnáva aj knihovníčku.

„Áno, už nejaký čas tu pracuje. Stephen sa o zbierku nezaujíma, len o jej hodnotu, takže zamestnal slečnu Hathawayovú, aby ju skatalogizovala a potom ju mohol predať tomu, kto ponúkne najviac. Dopekla, je to hanba, môj nevlastný otec sa určite obracia v hrobe.“ Marcus znovu pokrútil hlavou. „Taká cenná zbierka a tak dlho na nej pracovali! Povedal si pravdu, že nielen sir Arthur, ale aj jeho otec pred ním tie knihy zbierali. A ich práca zostala nedocenená. No slečna Hathawayová vie, čo robí. Je hanblivá a uzavretá, takže sa s ňou veľmi ťažko zhovára.“

„Nemôžem uveriť, že sir Stephen si neváži taký poklad,“ poznamenal Peregrine a odpil si vína.

„Aby som povedal pravdu, sir Stephen Douglas má úplne iné záujmy,“ odvetil Marcus. „Prvoradé sú preňho peniaze, to je jeho najväčšia vášeň. A postup po spoločenskom rebríčku je zasa zásluhou jeho manželky lady Maude,“ dodal a ironicky sa uškrnul. „Stephen robí, čo môže, behá na poľovačky s vidiečanmi, ponúka svoju pohostinnosť každému, kto v Dorsete niečo znamená, ale jeho pani si to veľmi neváži.“ Vycedil zvyšok vína z pohára. „Ukážem ti radšej tvoju izbu. Určite sa chceš ešte pred večerou umyť.“

Marcus vyšiel nahor do priestrannej izby v zadnej časti domu. „John bude tvoj osobný sluha. Hneď ho sem pošlem.“ Ukázal na stôl pri okne. „Máš tu červené víno aj madeiru. Uvidíme sa v jedálni o polhodinu.“ S tým za sebou zatvoril dvere.

Peregrine si prezrel izbu. Cestovný vak zložili z koňa a vybalili, šatstvo už viselo v skrini. Vtom ktosi zaklopal na dvere a zjavil sa sluha s horúcou vodou a čistým uterákom. „Dobrý večer, pane.“

„Dobrý večer, John... tak sa tuším voláš.“ Perry si vyzliekol kabátec. „Som celý zaprášený po ceste a chcem sa aj oholiť. Naostril by si mi britvu?“

„Pravdaže, pane.“ Sluha sa pustil do práce a Perry sa zatiaľ vyzliekol do spodnej bielizne.

O pol hodiny sa zjavil v jedálni v obleku z vínovočerveného zamatu, na nohách mal obyčajné biele pančuchy a topánky so sponami. Jedinou ozdobou bol tyrkysový gombík na čipke pod krkom a rovnaký kameň mal aj na spone, ktorou mal na šiji zopnuté vlasy.

„Ach, tu si, Perry. Dúfam, že si so všetkým spokojný.“ Marcus mu znovu nalial pohár červeného vína a podal mu ho.

„Dokonale, ďakujem.“ Perry vzal pohár, pripil si s priateľom a vykročil k radu okien s výhľadom na trávniky a veľký úsek tmavomodrého mora. „Nádherný výhľad, Marcus.“

„Neviem,“ odvetil priateľ a podišiel k nemu, „ale môj nevlastný otec sa vyznal vo výbere pozemkov. Náhle však zomrel, zrazu dostal horúčku a do dvoch dní bolo po ňom.“ Pokrútil hlavou. „Ani lekári tomu nerozumeli. Bol silný ako býk, no napriek tomu ho to skolilo. Hovorili čosi o slabom srdci, ale stále to zostáva záhadou. No majetok zanechal vo vynikajúcom stave. Žiaľ...“ zrazu sa odmlčal a odkášľal si, aby zmenil tému. „Ak by si mal záujem o ryby, Perry, v potoku je plno pstruhov.“

„Rád si vo voľnom čase zájdem na rybačku,“ odvetil Perry, hoci v duchu premýšľal, prečo priateľ tak náhle zmenil tému.

„Prichádza lady Douglasová, páni,“ oznámil sluha vo dverách.

Marcus prikývol. „Ďakujeme, Baker.“ Podišiel k príborníku a nalial do malého krištáľového štamperlíka za prst mandľového likéru.

„Ach, chlapci, ste tu skôr ako ja.“ Sladký hlas vychádzal zo záplavy hodvábu, šifónu a kašmíru. Spod kopy látok zasvietili hnedé oči a vystrčila sa drobná biela ruka. Perry sa uklonil. „Lady Douglasová, som šťastný, že si môžem užívať vašu pohostinnosť.“

„Nezmysel,“ hodila rukou. „Priatelia môjho drahého Marcusa sú u mňa vždy vítaní.“ Hrča látok preplávala popri nich

a uvelebila sa v čalúnenom kresle. Konečne sa z nej vykuklila plná žena v strednom veku. Milo sa usmiala na Peregrina a naniesla si na sluchy trochu levanduľovej vône malou čipkovou vreckovkou. „Necítim sa dobre, takže ma musíte ospravedlniť, že väčšinu času trávim vo svojej izbe,“ vzdychla. „Je to osud, ale aj za to musíme byť vďační, nemám pravdu, Marcus?“

„Presne tak,“ odvetil jej syn a podal jej štamperlík s likérom. „Dúfam, že ti dodá toľko sily, aby si sa s nami aspoň navečerala.“

„Áno, to ma určite povzbudí.“ Odchlipla si likéru a znovu sa usmiala. „Povedzte mi, pán Sullivan, o čom sa najnovšie klebetí v Londýne?“ Znovu vzdychla a dodala: „Mesto mi veľmi chýba, ale už nemám silu bývať tam.“

Perry zachytil Marcusov úškrn a potlačil úsmev, pričom premýšľal, ako čo najvhodnejšie odpovedať. Jeho švagriná Serena poznala najnovšie klebety, a zrazu si spomenul, že spomínala vojvodu a vojvodkyňu z Devonshiru.

Lady Douglasová počúvala s doširoka otvorenými očami. Perry si uvedomil, že je to v podstate pekná žena s bieloružovou pľeťou a okrúhlou bradou. Určite je mladšia, ako sa tvári pri svojej chorobe. Potešilo ju, že ju chce Perry trochu zabaviť, a keď oznámili, že večera je na stole, svižne vstala a sama ho odviedla do jedálne.

Marcus ich nasledoval, uškrňajúc sa popod nos. Bol na svoju matku hrdý – delilo ich len šesťnásť rokov – a veľmi sa tešil, keď ju niekto dokázal zabaviť a rozosmiať ako teraz Perry.

Slečna Hathawayová zastala pred zrkadlom a ešte raz skontrolovala svoj zovňajšok, skôr ako zíde do salóna v Combe Abbey, aby splnila požiadavku svojho zamestnávateľa a pripravila sa ako štvrtá zasadiť k hráckemu stolu. Ako zvyčajne sa navečerala s rodinou a ich hosťom, ale rýchlo sa vytratila do svojej izbičky, keď sa dámy pobrali z jedálne

do salóna. Nasledoval neradostný program, keď páni vyšli z pánskeho salóna, kde sa potúžili portským, a chystali sa zahrať si whist.

Zavolali ju do partie, keď medzi hosťami nebolo dosť hráčov, a slečna Hathawayová preklínala vlastnú hlúposť, že sa raz popoludní preriekla, že vie hrať, keď si jej zamestnávateľ chcel zahrať piket. Bola vždy súťaživá, ale teraz ju to mrzelo. Keby držala jazyk za zubami, nemusela by teraz zakaždým hrať, keď ju o to požiadal jej zamestnávateľ.

Odvrátila sa od zrkadla a zahľadela na drobnú hrčku na krku. Pod pravou čeľusťou mala bleдохnedé materské znamienko a nad sluchami jej už vyrastali sivé vlasy. Pani Alexandra Hathawayová vzdychla, no zároveň spokojne prikývla. Všetko bolo, ako má byť. Vzala zo stolíka cviker a vejár, navliekla si čierne hodvábne rukavičky a pobrala sa nadol.

Práve prechádzala halou do salóna, keď sluha otvoril dvere dvom mladým mužom. Marcusa Croftona spoznala hneď, ale jeho spoločníka nie.

„Dobrý večer, slečna Hathawayová,“ pozdravil ju pán Crofton. Uklonila sa, sklopila zrak a zašomrala čosi na pozdrav.

„Dovoľte, aby som vám predstavil svojho hosťa. Ctihodný Peregrine Sullivan.“ Marcus ukázal na svojho spoločníka, ktorý práve podával lokajovi klobúk a palicu. „Slečna Hathawayová je v tomto dome veľmi dôležitá osoba, ako už vieš, Perry. Povedal som ti, že katalogizuje cennú knižnicu sira Stephena.“

Peregrine sa už tešil na stretnutie so strážkyňou knižnice a hlboko sa uklonil. „Slečna Hathawayová, je mi ctou.“

„Pane.“ Aj ona sa uklonila, no nepozrela mu do očí.

Peregrine sa trochu zamračil. Aká zvláštna žena. Vôbec nečakal, že by takáto čudná stvora mohla katalogizovať vzácnu knižnicu v dome sira Arthura Douglasa. No čo už, povedal si v duchu.

„Už sa veľmi teším, kedy si budem môcť prezrieť zväzky *Dekameronu*, madam. Údajne sú súčasťou Stephenovej zbier-

ky.“ Slečna Hathawayová sa zjavne trochu mykla; asi ju za-
bolel chrbát, usúdil súcitne Perry.

„Zaiste, pane,“ odvetila po dlhšej pauze. Potom prvý raz zdvihla zrak. Mala zaujímavé sivé oči, zahalené nezvyčajne hustými tmavými mihalnicami. „Rada vám ich ukážem, no môj zamestnávateľ teraz chce, aby som si sadla za hráčsky stôl.“ Vykročila k dvojkrídlovým dverám do salóna.

Na tej žene je niečo čudné, pomyslel si Peregrine. Čosi tu nesedí, ale to nie je jeho starosť. S tým nasledoval Marcusa do salóna.

„Lady Douglasová, môžem uviesť nášho hosťa, cteného Peregrina Sullivana?“ Marcus sa uklonil kostnatej žene odetej v hodvábe, čo na nej visel ako na vešiaku. Výstrih odhaľoval nepeknú pehavú pokožku, bledočervené vlasy mala vyčesané do zložitého účesu, na čelo a sluchy jej splývalo niekoľko kučier, čo padali na obnažené chudé plecia.

Uklonila sa Peregrinovi, kývla hlavou a skúmavo si ho prezerala. „Pán Sullivan, ste u nás vítaný,“ zašomrala a stisla perry. Keby mal Perry dosť predstavivosti, mohol to považovať za úsmev.

„Je to pre mňa veľká česť, lady Douglasová,“ uklonil sa znovu.

Sir Stephen Douglas bol vysoký dobre stavaný muž so zdravou pleťou. Spod strieborných gombíkov na pásikavej veste sa mu tlačilo von brucho, zelené damaskové nohavice tesne obopínali hrubé stehná.

Športovec, ktorý si rád dožičí jedlo a pitie, pomyslel si Perry a uklonil sa hostiteľovi. Aj on už bol v strednom veku, a vtedy si znovu uvedomil, že aj on by mal si založiť rodinu. Ktovieprečo mu to teraz zišlo na um.

„Ctihodný pán Peregrine Sullivan? Jeden z Blackwaterovcov, však?“ opýtal sa sir Stephen, keď sa mu Perry uklonil. „Poznám trochu vášho brata grófa. Patríme do jedného londýnskeho klubu. Ale vás som tam nikdy nestretol.“

„Ja by som si isto pamätal, keby sme sa stretli, pane,“

usmial sa Peregrine. „No nemám veľmi rád karty. Môj starší brat však áno.“

„Nemáte veľmi v láske karty... Bože, ktorý chlap nemá rád karty?“ zvolal sir Stephen a hlučne kýchol do vreckovky.

„Takých ako ja nie je veľa, sir Stephen, ale nájdete nás v tých najlepších kruhoch,“ odvetil s úsmevom Peregrine. Vtom si uvedomil zvláštny zvuk za svojím plecom. Slabý chichot. Prudko obrátil hlavu, ale stála tam len knihovníčka a ovievala sa vejárom, hľadiac kamsi do neznáma.

„Ach, dobre... dobre.“ Sirovi Stephenovi asi konečne došlo, že jeho hosť, potomok blackwaterovskej rodiny, sa asi trochu líši od normálneho chlapa. Neprítomne zažmurkal a vopchal si vreckovku do vrečka na kabátci. „Dobre, máme tri whistové stoly. Slečna Hathawayová súhlasila, že bude štvrtou hráčkou pri treťom stole. Verím, že nemáte námietky, pán Sullivan.“

„Ako by som mohol?“ opýtal sa uštipačne Peregrine. „Ak dáma nemá námietky, že bude hrať s amatérom ako ja...“ Pozrel na knihovníčku a zvedavo zdvihol obočie.

„Možno vás nepríťahujem ako partnerka, pane,“ zašomrala spoza vejára. „V takom prípade mi bude potešením hrať proti amatérovi.“ Vykročila k jednému zo stolíkov na vzdialenom konci salóna.

Peregrine prehltnol prekvapenie, ako mu odpovedala. Jeho hostiteľ určite nič nepočul, lebo usmerňoval ďalších hráčov. Skupina sa rozdelila a Perry zaujal svoje miesto pri treťom stole s pánom v tyrkysovom obleku s ostrým zrakom a dámou neistého veku, oblečenou trochu mladistvo na jej vek. Na šarlátových šatách mala hlboký výstrih, čo odhaľoval vráskavú kožu, nezakryl ju púder ani farbičky. Aj slečna Hathawayová zaujala svoje miesto a sklopila zrak.

Peregrine sa potešil, že si ju vylosoval za spoluhráčku. Nie lenže bola skúsenejšia v hre, ale vzbudzovala v ňom čoraz väčšiu zvedavosť svojou čudnou odpoveďou pred chvíľou. Naozaj dobre počul?

„Obávam sa, že ste sa chopili slabého stebielka, madam,“ zašomral a usadil sa v kresle oproti nej. „Budem sa čo najväčšmi usilovať, aby som vás nesklamal.“ Potlačil úsmev a čakal, či sa chyťí na návnadu.

Slečna Hathawayová naňho pozrela. „Ak budete hrať, ako najlepšie dokázate, pane, budem spokojná,“ odvetila milo, no tvárila sa odmerane. „No pamätajte, že peňaženka knižničky nie je dosť plná.“

Bola v tom zábava aj výzva, svietila v jej sivých očiach. Perry stisol pery. Nesklamala ho. No stále ho prekvapoval ostrý podtón v jej hlase, ktorý sa vôbec nehodil k stisnutým perám tejto zvláštnej ženy. V očiach mala niečo, čo neladilo s tvárou. Pripadali mu mladé, jasné a bystré. Nahol sa bližšie, zaostрил zrak, ale madam ihneď sklopila oči do karát, čo si triedila v ruke. Perry sa oprel a zatiaľ to nechal tak.

Dopekla, prečo si len dovolila takú reakciu? Alexandra v duchu preklínala svoj bláznivý impulz. No v ctihodnom Peregrinovi Sullivanovi bolo niečo, čo ho v nej vyvolalo. Čosi ju nútilo upútať jeho pozornosť. Azda to malo niečo spoločné s jeho vedomosťami o *Dekameron* – možno sa túži porozprávať o zbierkach v knižnici s niekým, kto má podobný vzťah k takým vzácnym pokladom, ako sú knihy. No možno to má niečo spoločné s tým, ako pokoril Stephenovu domýšľavosť. Čokoľvek to bolo, bolo to absurdné a zároveň nebezpečné. Zahryzla si do vnútornej strany líca a čakala, kedy bolesť odvedie jej pozornosť iným smerom.

Perry rýchlo prišiel na to, že jeho partnerka je skúsená hráčka. Karty ho popravde nikdy nebavili, vždy si našiel zaujímavejší spôsob, ako stráviť večer, ale mal matematické myslenie a po niekoľkých kolách už obdivoval hráčsku pamäť a kalkulácie slečny Hathawayovej. Nachádzal nezvyčajné potešenie v ich súhre, lebo každý z nich vedel odhadnúť, ako zahrá ten druhý.

Raz alebo dva razy naňho ukradomky žmurkla a v sivých očiach sa jej zablyslo, čo nešlo dokopy s tou zachmúrenou bezvýraznou tvárou. Nepovedala však nič navyše, vyjadrovala sa len k hre. Karty kládla na stôl rovnako svižne, ako rátala skóre, výhry a straty na konci každého kola.

Zvláštna žena, jej zovňajšok úplne popieral to, čo sa skrývalo vnútri. Peregrine dupal, či si to všimol aj niekto iný okrem neho. Keď sa hra skončila, vstal spoza stola s úctyhodnou sumou vo vrecku. Podal ruku súperom a obrátil sa k slečne Hathawayovej, ktorá tam ešte pred chvíľou stála s úsmevom na perách a vystretou rukou. Ale zistil, že tam už nie je. Knihovníčka akoby sa prepadla pod zem. Namiesto nej sa po Perryho boku zjavil zívajúci Marcus.

„Stephen zajtra na úsvite plánuje rybačku,“ ozval sa Marcus. „Pridáš sa?“

„Pravdaže,“ odvetil nadšene Perry. „Určite dám radšej prednosť rybám pred whistom.“

Marcus sa zachichotal. „Tuším si vyhral celkom slušnú sumu.“

„Áno,“ odvetil zamyslene Perry. „Ale len vďaka slečne Hathawayovej.“

„Áno, je to nezvyčajná žena. Takých dobrých duší sa veľa na svete nenájde,“ súhlasil Marcus a znova zazíval. „Ešteže jej nešťastný zovňajšok vyvažuje aspoň inteligencia.“

„Asi to tak bude,“ prikývol Perry a obaja vyšli von do tmavej noci, aby sa pešo vrátili do Dower House.

2

ALEXANDRA DOUGLASOVÁ SA VRÁTILA do bezpečia svojej izbičky, zatvorila za sebou dvere a s úľavou si vydýchla. Oprela sa o ne a chvíľu načúvala zvukom z chodby. Večierok sa ešte neskončil, ale ona utiekla, hoci to mohli považovať za nezdvorilé. No pochybovala, že by si to niekto vôbec všimol. Azda len jej partner vo whiste, ctihodný pán Pe-

regrine Sullivan. Jeho hlboké modré oči jej prenikali až na dno duše a nemala z toho dobrý pocit. Ale čo mohol vidieť?

Pravdaže, nepomohli jej impulzívne odpovede. Akosi sa mu podarilo znovu vytiahnuť na povrch bezstarostnú a ľahkovážnu Alexandru Douglasovú, ktorou bývala kedysi. Vždy mala rada slovné potýčky a rada debatovala s príjemným spoločníkom. No v poslednom čase sa naučila držať jazyk za zubami, aspoň sa jej zdalo. Občas bolo ťažké skrývať svoju osobnosť pod nepeknou maskou. Pod starými sivými šatami však horel plameň a neprešiel deň, aby Alexandra Douglassová nezatúžila po niekdajšej slobode.

Odlepila sa odo dverí a skontrolovala, či sú bezpečne zamknuté. Potom sa dôkladne poobzerala vo vysokom zrkadle. Všetko bolo v poriadku, nič sa nezmenilo. Ctihodný pán Peregrine Sullivan si isto nevšimol nič nezvyčajné. V zrkadle videla ženu v strednom veku, nenápadnú myš v beztvárých šatách neidentifikovateľnej farby a s nepekným materským znamienkom pod krkom.

Znovu ju zaplavil príval hlbokej depresie. Netúžila takto vyzeráť. Čo by si pomyslel ctihodný pán Peregrine Sullivan, keby vedel, čo skrýva pod šatami v skutočnosti? Zrazu nepochopiteľne zatúžila odhaliť mu, že to všetko je len divadielko. Tlmene zahrešila a začala si vyberať z vlasov sponky, uvoľnené pramene si uhládzala prstami.

Dopekla, prečo jej zrazu záleží na tom, aby v nej nejaký cudzí človek nevidel starnúcu ženu v obnosených šatách? Veď práve o to jej šlo. Hoci sa jej v kútiku duše priecilo vlastné úspešné prestrojenie a naplňalo ju pocitom víťazstva a nadradenosti nad všetkými tými, ktorým prešla cez rozum. No prečo jej to zrazu pri pánu Peregrinovi prekáža? Niežeby na tom záležalo, presviedčala v duchu sama seba. Najdôležitejšie je doviesť svoj plán do konca. Na to nesmie nikdy zabudnúť.

Pristúpila bližšie k zrkadlu a pozorne sa zahľadela na sivé pramene, starostlivo vpletené do vlasov. O deň, dva ich bude treba prepliesť. Rozopla si šaty, a keď jej sklízli na členky, roz-

viazala šnúrky na malom vankúšiku vytvárajúcom hrb, pripevnenom medzi lopatkami, odložila ho do zásuvky a začala si čistiť tvár hubkou namočenou do teplej vody. Tmavá farba pod očami zišla ľahko, ale pri znamienku to trvalo trochu dlhšie. Po chvíli Alexandra Douglasová hľadela na vlastnú tvár, a nie na tvár Alexandry Hathawayovej.

Uľavilo sa jej, keď znovu videla sama seba, hoci len v noci. Hneď na úsvite ju znovu čaká úmorná práca na vlastnom zovňajšku, ale teraz pocítila povznášajúcu radosť, že sa aspoň chvíľu nemusí pretvarovať.

Vstala spoza toaletného stolíka a vkĺzla do vlneného župana. Dobré sa doň zakrútila a naliala si za štamperlík ma-deiry z fľaše, čo skrývala naspodku skrine. Nebolo by dobré, keby sluhovia prišli na to, že knihovnička sira Stephena si potajomky uhýna. Nikdy si však nedožičila viac ako štamperlík pred spánkom. Trochu sa pritom uvoľnila po celodennom strese a zabudla na to, s čím musela žiť každú minútu strávenú mimo bezpečia svojej rožnej izbičky.

Sadla si na podokenicu a pozrela na trávnik postriebrený mesačným svetlom. Bola krásna noc, ale čoskoro listy začnú žltnúť a opadávať a od mora duť silný vietor. V Combe Abbey mala vždy rada zimu a sneh vrždiaci na lúkach, holé konáre kníšuče sa vo vetre, vôňu dreva horiaceho v peci či v kozube. Jej spáľňa bola kedysi na poschodí medzi opatrovateľkinou a Sylviinou izbou. Lady Maude, Stephenova manželka, ich teraz používala ako hosťovské izby. No Alexandra sa uspokojila aj s touto komôrkou. Bola oddelená od zvyšku domu a dalo sa do nej dostať ľahšie zadným schodiskom ako hlavným z prednej haly.

Ešte pred niekoľkými mesiacmi žila vo svete, kde malo všetko svoj ustálený poriadok, až kým v jedno decembrové popoludnie... Vari odvtedy naozaj prešlo už osem mesiacov?

Podoprela si bradu lakťom a v mysli znovu zabľúdila k tomu mrazivému popoludniu...